

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht (hierna: de Awb) op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 19 april 2012 in zaak
nrs. 12/8764 en 12/9293 in het geding tussen:

de vreemdeling

en

de minister voor Immigratie, Integratie en Asiel.

Procesverloop

Bij besluit van 14 maart 2012 heeft de minister, voor zover thans van belang, een inreisverbod tegen de vreemdeling uitgevaardigd. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 19 april 2012 heeft de voorzieningenrechter, voor zover thans van belang, het daartegen door de vreemdeling ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft de vreemdeling hoger beroep ingesteld. Het hogerberoepschrift is aangehecht.

De minister, thans: de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie (hierna: de staatssecretaris), heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

Overwegingen

1. Onder de staatssecretaris wordt tevens verstaan: diens rechtsvoorganger.
2. Bij besluit van 14 maart 2012 heeft de staatssecretaris de opvolgende asielaanvraag van de vreemdeling afgewezen. Daarbij heeft de staatssecretaris vastgesteld dat de vreemdeling niet langer rechtmatig in Nederland verblijft, hem opgedragen Nederland onmiddellijk te verlaten en voormeld inreisverbod uitgevaardigd.
3. De in het eerste deel van de enige grief opgeworpen rechtsvraag heeft de Afdeling reeds beantwoord bij uitspraak van 31 augustus 2012 in zaak nr. 201203034/1/V2 (www.raadvanstate.nl). Uit die uitspraak volgt dat een nieuw terugkeerbesluit dient te worden genomen indien een vreemdeling naar aanleiding van een opvolgende aanvraag opnieuw rechtmatig verblijf heeft verkregen en dat tegen het daarbij opgelegde inreisverbod rechtstreeks beroep openstaat. De voorzieningenrechter heeft dan ook terecht overwogen dat tegen het bij het besluit van 14 maart 2012 opgelegde inreisverbod rechtstreeks beroep openstond. De voorzieningenrechter heeft echter vervolgens ten onrechte overwogen dat het door de vreemdeling tegen dit inreisverbod ingestelde beroep niet-ontvankelijk verklaard diende te worden omdat dit beroep bij afzonderlijke brief en niet tezamen met het beroep tegen de eveneens in het besluit van 14 maart 2012 opgenomen afwijzing van de aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel was ingesteld. In de Awb noch in de Vreemdelingenwet 2000 is bepaald dat een tweede beroep tegen hetzelfde besluit niet-ontvankelijk dient te worden verklaard (vergelijk de uitspraak van de Afdeling van 30 september 2009 in zaak nr. 200707465/1; www.raadvanstate.nl). Omdat het beroepschrift gericht tegen het bij het besluit van 14 maart 2012 opgelegde inreisverbod aan alle door de wet gestelde ontvankelijkheidseisen voldoet, dient het ten gronde te worden behandeld.

Het eerste deel van de grief slaagt.

4. Het hoger beroep is reeds hierom kennelijk gegrond. Hetgeen overigens in de grief is aangevoerd, behoeft geen bespreking. De aangevallen uitspraak dient te worden vernietigd. Doende hetgeen de rechtbank zou behoren te doen, zal de Afdeling het in het besluit van 14 maart 2012 vervatte inreisverbod toetsen in het licht van de daartegen in eerste aanleg aangevoerde beroepsgronden, voor zover daarop, na hetgeen hiervoor is overwogen, nog moet worden beslist.

5. De vreemdeling heeft betoogd dat de staatssecretaris door zich op het standpunt te stellen dat nu de vreemdeling geen bijzondere omstandigheden heeft gesteld, voor hem geen aanleiding heeft bestaan in zijn besluit van 14 maart 2012 de opgelegde duur van twee jaar te motiveren, niet heeft onderkend dat hij, in strijd met artikel 11, tweede lid, van richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (PB 2008 L 348; hierna: de Terugkeerrichtlijn), bij het bepalen van de duur van het inreisverbod heeft nagelaten alle omstandigheden van het geval te betrekken en ondeugdelijk heeft gemotiveerd waarom hij een inreisverbod van twee jaar heeft opgelegd.

5.1. De Afdeling heeft over de duur van het inreisverbod eerder, bij uitspraken van 15 juni 2012 in zaken nrs. 201201202/1/V4 en 201202257/1/V3 (www.raadvanstate.nl), overwogen dat geen grond bestaat voor het oordeel dat de benadering van de staatssecretaris, waarin hij - behoudens het geval dat zich omstandigheden als bedoeld in het tweede tot en met zesde lid van artikel 6.5a van het Vreemdelingenbesluit 2000 dan wel bijzondere individuele omstandigheden voordoen - een inreisverbod voor twee jaar oplegt, in strijd is met tekst of strekking van de Terugkeerrichtlijn.

Dit laat onverlet dat, zoals eveneens in deze uitspraken is overwogen, uit artikel 4:8, eerste lid, van de Awb, gelezen in samenhang met artikel 11, tweede lid, van de Terugkeerrichtlijn, voortvloeit dat de staatssecretaris de betrokken vreemdeling in de gelegenheid moet stellen om bedoelde individuele omstandigheden, in verband waarmee volgens de betrokken vreemdeling aanleiding zou bestaan voor een verdere verkorting van de duur van het inreisverbod, aan te voeren. Indien een vreemdeling zodanige omstandigheden heeft aangevoerd, zal de staatssecretaris, indien hij daarin geen aanleiding ziet om de duur van het inreisverbod verder te verkorten, ingevolge artikel 3:46 van de Awb dit standpunt dienen te motiveren.

5.2. De staatssecretaris heeft in het voornemen van 12 maart 2012 noch op enig ander moment in de bestuurlijke fase aan de vreemdeling kenbaar gemaakt dat individuele omstandigheden aanleiding kunnen geven tot afzien van het opleggen van een inreisverbod dan wel tot verkorting van de duur van het op te leggen inreisverbod en dat het aan de vreemdeling is dergelijke individuele omstandigheden naar voren te brengen. Daardoor heeft de staatssecretaris de vreemdeling niet in staat gesteld om individuele

omstandigheden aan te voeren, en daarom heeft hij eventuele individuele omstandigheden niet bij zijn beoordeling en bij de motivering van het besluit van 14 maart 2012 kunnen betrekken. Dit besluit is daarom in strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb genomen.

De beroepsgrond slaagt.

6. Het beroep is kennelijk gegrond. Het in het besluit van 14 maart 2012 vervatte inreisverbod dient wegens strijd met de artikelen 3:2 en 3:46 van de Awb te worden vernietigd.

7. De staatssecretaris dient op na te melden wijze tot vergoeding van de proceskosten te worden veroordeeld.

Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

- I. verklaart het hoger beroep gegrond;
- II. vernietigt de uitspraak van de voorzieningenrechter van de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 19 april 2012 in zaak nr. 12/9293;
- III. verklaart het door de vreemdeling bij de rechtbank in die zaak ingestelde beroep gegrond;
- IV. vernietigt het inreisverbod van 14 maart 2012;
- V. veroordeelt de staatssecretaris van Veiligheid en Justitie tot vergoeding van bij de vreemdeling in verband met de behandeling van het beroep en het hoger beroep opgekomen proceskosten tot een bedrag van € 874,00 (zegge: achthonderdvierenzeventig euro), geheel toe te rekenen aan door een derde beroepsmatig verleende rechtsbijstand.

Aldus vastgesteld door mr. H.G. Lubberdink, voorzitter, en mr. A.B.M. Hent en mr. N. Verheij, leden, in tegenwoordigheid van mr. I.W.M.J. Bossmann, ambtenaar van staat.

w.g. Lubberdink
voorzitter

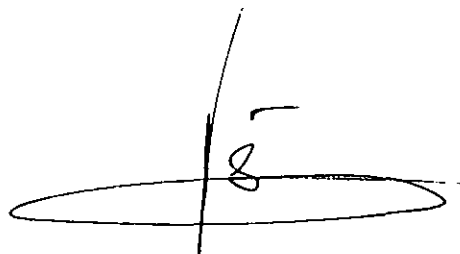
w.g. Bossmann
ambtenaar van staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 november 2012

314-733.

Verzonden: 19 november 2012

Voor eensluidend afschrift,
de secretaris van de Raad van State,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line crossing through them.

mr. H.H.C. Visser